

usnesení jest patrné, že rekursní soud nechtěl nic jiného říci, než že pro realizaci nároku z tohoto ručebního závazku plynoucího není vhodným a přípustným způsobem soudem první stolice volený a že nyní o realizaci jich nejde.

Čís. 9335.

Spor o doplatek mzdy za práci přes čas jest věcí prázdninovou.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1929, R I 867/29.)

Rozsudek, jímž byla zamítnuta žaloba o doplatek mzdy za práci přes čas, byl doručen žalobci dne 18. června 1929. Odvolání podané dne 30. srpna 1929 o d v o l a c í s o u d odmítl jako opožděné. D ů v o d y: Podle čl. II. zák. ze dne 10. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n. upraven jest doslov § 224 čís. 7 c. ř. s. tak, že podle tohoto ustanovení jsou věcmi prázdninovými spory ze služební, námezdní a učební smlouvy mezi zaměstnavateli a zaměstnanci jakéhokoliv druhu, takže ustanovení toto není obmezeno jen na zaměstnance a na smlouvy služební a námezdní jmenované v § 49 čís. 6 j. n. Jelikož se v tomto sporu žalobce domáhá zaplacení odměny za práci přes čas na základě smlouvy námezdní jako zaměstnanec žalovaného, jest podle shora uvedeného doslovu § 224 c. ř. s., jímž původní doslov byl změněn, pokládati tento spor za věc prázdninovou. V tomto případě však lhůta k odvolání končila již dne 2. července 1929, takže odvolání po této lhůtě teprve dne 30. srpna 1929 podané měl již první soudce dle § 468 c. ř. s. sám odmítnouti a, an tak neučinil, musilo býti odvolání z tohoto důvodu odmítnuto podle § 474 druhý odstavec c. ř. s. soudem odvolacím.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel se marně snaží dolíčiti, že spor o doplatek mzdy za práci přes čas není sporem ze smlouvy námezdní, protože prý se námezdní smlouva vztahovala jen na osmihodinovou pracovní dobu a protože prý jde spíše o náhradu škody, neb o nárok z bezdůvodného obohacení žalovaného. Podle § 224 (1) čís. 7 c. ř. s. v doslovu čl. II. čís. 2 zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n. jsou věci prázdninovou také spory ze služební, námezdní a učební smlouvy mezi zaměstnavateli a zaměstnanci jakéhokoliv druhu. Mezi stranami není o tom sporu, že žalobce byl zaměstnán u žalovaného jako kraječ svršků a že u něho pracoval po delší dobu. Šlo tedy mezi stranami o poměr námezdní a právě z tohoto právního poměru domáhá se žalobce zaplacení mzdy za práci přes čas. Kdyby nebylo bývalo námezdní smlouvy, nebylo by došlo k tomuto sporu z tohoto právního důvodu. Účelem předpisu § 224 (1) čís. 7 c. ř. s. — pokud jde o zaměstnance — bylo urychlit z důvodů sociálně-politických spory ve prospěch osob, jichž výživa zpravidla zá-

leží v odměně za služby nebo za práce a jež jsou v hospodářské závislosti na zaměstnavateli. Dopadá tu tedy i doslov i účel zákona a proto právem odmítl odvolací soud odvolání žalobcovo jako opožděné, an byl rozsudek prvního soudu doručen dne 18. června 1929 a odvolání bylo podáno až 30. srpna 1929.

Čís. 9336.

Lhůtu § 158 obč. zák. jest počítati ode dne, kdy se manžel dozvěděl o narození dítěte, bez ohledu, kdy se přesvědčil, že dítě není jeho.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1929, Rv I 493/29.)

Žaloba manžela matky dítěte o oduznutí manželského původu dítěte byla zamítnuta soudy v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Nižší soudy zamítly žalobu na oduznutí manželského původu dítěte, narozeného v manželství v zákonné době, jen proto, že byla podána po uplynutí tříměsíční lhůty, počítané od doby, kdy žalobce zvěděl o narození dítěte. Žalobce, uváděje, že nejde o akademickou otázku, nýbrž o konkrétní případ, vytýká nižším soudům, že podle zvláštních okolností tohoto případu nesprávně vyložily předpis § 158 obč. zák. ve příčině doby, od které jest čítati zákonnou tříměsíční lhůtu. Poukazuje na to, že v jeho případě vedl by výklad nižších soudů k ohromné křivdě a k neslýchané tvrdosti, protože ho manželka opětovaně ujišťovala, že dítě, zrozené dne 10. prosince 1927 po osmiletém manželství jest jeho a teprve dne 11. ledna 1928, jsouc těžce nemocna a domnívajíc se, že nezůstane na živu, doznala mu před lékařem, že dítě jest plodem jejího cizoložného poměru; že přes to nemohl tomu uvěřiti, hledě k dlouhému šťastnému manželství a chtěl se nejprve přesvědčiti, zda manželčino doznání není jen výplodem fantasie a horečky; že proto podal žalobu teprve 3. dubna 1928, když byl zjistil jméno a adresu souložníka a přesvědčil se, že sdělení manželčino jest pravdivé. Uvádí dále, že výklad nižších soudů již proto nemůže býti správným, že by nutil manžela, by žalobou odporoval manželskému zrození dítěte, i když je ještě považuje za své a takřka do zásoby, jen aby nezmeškal zákonnou lhůtu; že, jsa vážným mužem, nechtěl podati žalobu lehkomyšlně a chtěl vyčkati, zda se ukáže, že jest pravdou, co mu manželka v horečce přiznala. Dovolatel není v právu. I doslov zákona i jeho účel dává za pravdu nižším soudům. Jest to vidno již z § 158 obč. zák., který ovšem v první větě neuvádí, že jest lhůtu čítati od nabyté vědomosti »o narození dítěte«, nýbrž dodává v poslední větě, že zákonný zástupce choromyslného manžela, zvěděl-li již před tím o narození dítěte, může odporovati do tří měsíců od svého zřízení. Správně odvolací soud zdůraznil, že »zrození dítěte« musí